

НАША БОБРИЦЯ

№ 3 (3)
Січень 2015 року

www.bobritsa.org

www.bobrytsya.kiev.ua

ВІЗИТІВКА НАШОГО СЕЛА

НАША ІСТОРІЯ

Хто заснував Бобрицю

У другій половині XVI ст. територія Боярки, Забір'я та землі сучасної Бобриці входили до складу Білогородської волості. Це був час, коли Київське удільне князівство було перетворено у воєводство. Всі ці землі за Люблінською унією були включені до Малопольської провінції Речі Посполитої. В різні часи цими землями володіли князі Острозькі, коронний гетьман Хоткевич, князі Корецькі.

Проти польської шляхти селяни часто піднімали повстання. У 1648 році у визвольній війні Б. Хмельницького відзначилася Білогородська козака сотня, яка входила до Київського козачого полку.

За часів гетьманщини територія України була поділена на сотні та полки як адміністративно-територіальні одиниці — території гетьманської юрисдикції. Наші землі увійшли до складу Білогородської сотні, Київського полку. Вони належали Київському Золотоверхому Михайлівському монастирю, що підтверджується універсалом гетьмана Мазепи від 20 серпня 1699 року.

>> СТОР. 3

ШКОЛА З ГЕРОІЧНИМ ІМ'ЯМ

Нещодавно Бобрицькій загальноосвітній школі I ступеня було присвоєно ім'я юного розвідника Петра Тимошенка, який віддано служив своїй країні під час II Світової війни.

У 15-річному віці юнак, який на той час проживав у Києві, потайки полишив свій дім та вирушив на виконання спеціального розвідувального завдання. Під час виконання своєї місії юнак потрапив у полон. Він мужньо тримався на допиті, не виказав фашистам військову таємницю і був розстріляний ними у Бобриці як шпи-

гун 10 вересня 1941 року. Петро Тимошенко похований у братській могилі в Бобриці.

Урочисте зібрання з нагоди присвоєння почесного звання школі відбулося наприкінці 2014 року і стало логічним завершенням процесу, розпочатого ще на початку року. Адже перш ніж ухвалити таке рішення, педагогічна рада школи провела кропітку роботу. Процес стартував ще у січні минулого року. Батьківські збори, засідання педагогічної ради, громадське обговорення на рівні села та виховні

заходи для дітей — «Година пам'яті» тощо.

Очевидно, що така ініціатива не залишила байдужою жителів Бобриці. З огляду на реалії сьогодення, військові подвиги минулих років сприймаються з особливою пошаною та захопленням. Тож, маючи позитивні результати обговорення та широкую підтримку громади, в Новий рік Бобрицька загальноосвітня школа увійшла вже з іменем юного розвідника.

>> СТОР. 2

ЦЕРКОВНА СИМФОНІЯ

Розмова з протоієреєм Ростиславом Корчаком, настоятелем храму Покрови Божої Матері: про церковне життя, згуртування громади та екологію душі.

Розмова починається з екскурсії святковим храмом: новорічна ялинка, вишукано прикрашена декором, різдвяна експозиція з вогниками... «Дітям увесь матеріал потрібно ілюструвати — це їх улюблене місце під час богослужіння», — говорить отець Ростислав. Далі він розповідає про святині храму — дві старовинні ікони. «У православній вірі є поняття намолена ікона — це як зв'язок між поколіннями віруючих людей. І дуже важливо, що у нашому храмі є такі старовинні ікони», — пояснює він.

Коли у суспільстві виникають загострення та потрясіння, люди починають більше тягнутися до Бога,

вони усвідомлюють марноту життя і замислюються над чимось вищим. Наприклад, у нашому храмі з початку бойових дій чоловіча частина прихожан значно збільшилась порівняно з іншими роками.

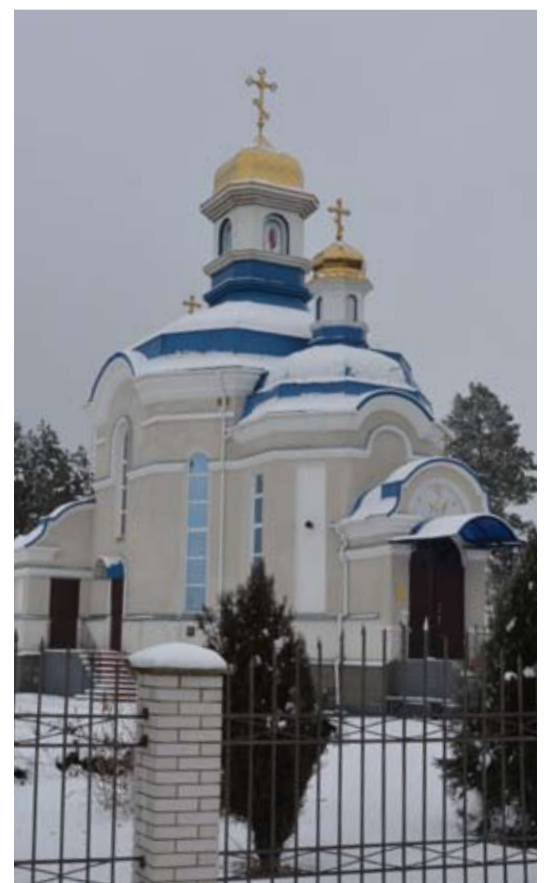
Храм наш відносно молодий. У 2013 році ми відзначили наше перше 10-ліття. Відкриття храму відбулося у 2003 році і освячував його вже покійний митрополит Володимир. Це була дійсно історична подія, оскільки настоятель всієї української православної церкви, митрополит всієї України приїхав в наше маленьке село, щоб освятити храм.

Взагалі, 11 років — це невеликий період часу в історичному контексті, а з погляду людини вже встигло вирости ціле покоління прихожан. Я з приємністю помічаю, що ті дітки, з якими ми тільки починали працювати в перших недільних школах, стають нашими дорослими прихожанами.

Що таке недільна школа? Це заняття з дітками по вихідних днях. У нас є дві групи: молодша і старша. Загалом близько 30 дітей. Переважно це діти наших прихожан з Бобриці, але не тільки. До нас також приїздять і з сусідньої Білогородки. В суботу збирається молодша група, а в неділю, після богослужіння, займається старша група. Діти вивчають біблійну історію, а нещодавно ми ввели ще й такий предмет, як англійська мова. Зараз ми ще хочемо ввести заняття музикою, професійне навчання вокалу. Є серед наших парафіян люди, які можуть цим займатися, і ми з радістю залучаємо їх до цієї справи.

Яка основна мета недільних шкіл? Ми хочемо, щоб діти отримували не лише теоретичні, але й практичні уявлення про віру. Також ми організуємо для них паломництва — відвідування різних монастирів, духовних місць.

>> СТОР. 3

ПАМ'ЯТКА

ШКОЛА
З ГЕРОЇЧНИМ ІМ'ЯМ

<< СТОР. 1

«Петро Тимошенко є прикладом мужності та героїзму для наших дітей. Почесно, що Бобринська школа I ступеня носить ім'я цього відважного юнака. Меморіальна дошка Петру Тимошенку тепер зустрічатиме всіх школярів, педагогів та просто гостей закладу», — зазначив сільський голова **Олександр Король**.

«Присвоєння школі імені героя сприятиме патріотичному вихованню учнів. Цій же меті слугують і такі заходи, як години пам'яті «Слід на землі», «У нас є ким пишатись», «Пам'ять поколінь», «Два Петрики — дві долі», які регулярно проводяться у школі та бібліотеці. Також слід окремо відзначити і пам'ятні стенди «Пам'ятаємо»

у школі та бібліотеці, створені на основі родинних світлин», — зазначила директор школи **Валентина Павлівна Кушнір**.

«Незабутні враження залишаться в пам'яті учнів, батьків і вчителів від чудового уроку-екскурсії по лінії оборони Києва, яку майстерно провів педагог-пошуковець **Олег Зіновійович Бобров**, член президії київського міського історико-патріотичного клубу «Пошук» за сприяння сільського голови Олександра Короля, депутата сільської ради **Владислава Данченка** та настоятеля храму Покрови Божої Матері протоієрея **Ростислава**. Учасники екскурсії серцями доторкнулися до трагічної історії нашого минулого, побували в ДОТах, побачили стелу зі схемою оборони

Києва, дізнались про мужніх захисників Вітчизни», — розповіла вчителька молодших класів **Наталія Гаркуша**.

У свою чергу, завідувач бібліотеки **Надія Петрівна Гаркуша** вже відзначила і позитивні результати такої ініціативи: «Діти залюбки доглядають братську могилу, не пустують біля неї, покладають живі квіти, запам'ятовують імена похованих тут воїнів та бобринчан, які не повернулися з війни. А зараз, у цей надскладний і тривожний час, учні пишуть листи воїнам в АТО з побажаннями швидкої перемоги та повернення додому цілими і неушкодженими».

Урочисте відкриття меморіальної дошки відбували також і колишня вчителька **Людмила Грекова**, яка збирала матеріали про Велику Вітчизняну війну для шкільного музею, та сестра загиблого героя **Віра Сидорівна Дяденко**. Саме вона, виступаючи на урочистому заході, звернулася до сільської влади та громади села Бобриня із закликом перетворити початкову школу на освітній заклад вищого рівня. І в цьому бажання бобринчан повністю збігаються.

Запрошуємо вас завітати на офіційний сайт Бобринської загальноосвітньої школи I ступеня ім. Петра Тимошенка Києво-Святошинської районної державної адміністрації www.bobrytsia-zosh.edukit.kiev.ua/

ОФІЦІЙНО

БЮДЖЕТНИЙ
РЕЗОНАНС

14 січня 2015 року селищна рада села Бобриня прийняла бюджет на 2015 рік. Вперше результати цього надзвичайно важливого процесу отримали широкий розголос, навіть поза межами села та у пресі.

Адже село Бобриня стало одним з перших прикладів ефективної співпраці місцевого самоврядування та громади. І це стосується не лише фахового підходу до формування дохідної та витратної частин бюджету. Використання коштів буде абсолютно прозорим. А левова частина доходів піде на покращення інфраструктури села, забезпечення порядку і чистоти на вулицях та на створення нових можливостей для жителів села.

«Питання фінансування завжди були болючою темою для села, яке повністю залежало від бюджетних надходжень. Сподіваюсь, що тепер за допомогою експертів та небаждужих жителів села ми зможемо вийти на новий якісний рівень роботи», — прокоментував зміни бобринський сільський голова **Олександр Король**.

Одним з приводів для таких змін стала податкова реформа, яка встановила низку нових податків та віднесла їх до відання місцевого бюджету. Про основні нововведення та наслідки податкової реформи в контексті формування бюджету розповів автор ініціативи «Казкове село Бобриня», член Правління Бобринського благодійного фонду «Розвиток і благоустрій» **Роман Іваненко**.

Якщо коротко, то доходи бюджету поточного року с. Бобриня підтягли до 2,3 млн грн з 0,96 млн грн минулого року. Це те, що встигли зробити. Податок на нерухомість у 2015 році в бюджет не потрапить, оскільки рішення щодо розміру ставки потрібно було ухвалювати минулого року. Є декілька сільрад, які це зробили. Потенціал по с. Бобриня — до 1 млн грн цього податку по наявній нерухомості.

З урахуванням перехідних залишків (невикористані кошти 2014 р. — захований дефіцит бюджету країни — для загальної ясності) загальний бюджет с. Бобриня становитиме більше 3,5 млн грн.

Такий розмір доходів дозволить:

- витратити близько 1,5 млн грн на реконструкцію центральної частини села та ремонт дорожнього покриття;
- оплачувати роботу 4-х працівників та техніки з благоустрою території села впродовж всього року;
- закупити техніку для поливу;
- провести роботу з облаштування газонів (культиватор), забезпечити підмітання доріг та тротуарів зокрема;
- облаштувати зупинки громадського транспорту.

І це все лише гроші з податкових платежів. А якщо додати кошти, які може зібрати громада, та внески власників великих земельних наділів, то, думаю, мільйонів шість цього року в село влади змогли б.

КОНСУЛЬТАЦІЯ

Податок на нерухомість — скільки і коли платити?

Податок на нерухомість — один з місцевих податків, що напряму йде в бюджет громади. Це загальносвітова практика, основа для формування бюджетів населених пунктів. В Україні введений в дію з новим Податковим кодексом у 2013 році як частина початку реформи місцевого самоврядування.

Є два підходи до оподаткування — від оціночної чи кадастрової вартості та від розміру нерухомості у кв.м. Податок, що діє в Україні, аналогічний польській практиці — його розмір залежить від загальної площі об'єкта нерухомості.

Мешканців села Бобриня стосується податок з власників житлових будинків. У 2014 році діяла пільга у розмірі 250 кв.м., тобто власники будин-

ків меншої площі податок не будуть сплачувати. При розмірі житлової площі від 250 до 500 кв.м податок становить 1% від мінімальної заробітної плати (12 грн 18 коп.) за кв.м, від 500 кв.м — 2,7%. Податок за 2014 рік підлягає сплаті у 2015 році після повідомлення з податкової інспекції.

З 2015 року право встановлення розміру податку на нерухомість передане місцевим радам. Розмір податку буде становити до 2% від мінімальної заробітної плати за кв.м загальної площі. Не оподатковуються будинки площею до 120 кв.м.

Бобринська сільська рада ще не приймала рішення щодо розміру податку на 2015 рік, сплачуватись він буде вже у 2016 році.

ДУХОВНЕ ЖИТТЯ

ЦЕРКОВНА СИМФОНІЯ

І вже три роки поспіль ми намагаємось відправляти малечу на спільний відпочинок.

Раніше ми возили дітей в Крим у дитячий табір «Чайка», а цього року вони відпочивали в Карпатах, в селі, де відбувалися події, описані Іваном Франком в повісті «Захар Беркут», де фортеця Тустань, мальовнича місцевість і спортивно-оздоровчий табір «Карпатське левеня». Там з ними працювали англійські волонтери, діти займалися спортом та активним відпочинком у горах.

Ці заходи не лише згуртовують дітей, вони згуртовують і громаду. Адже всі поїздки здійснюються за кошти наших парафіян, які, у свою чергу, долучаються до спільної справи, що об'єднує людей.

Наші діти на кожне велике свято намагаються готувати те-

атралізовані вистави, різні концерти. Раніше ми проводили їх тут, у храмі, а останнім часом перемістилися до сільського клубу. І не лише наші парафіяни приходять на такі концерти, всі жителі Бобриці з радістю відвідують ці заходи.

Лише нещодавно ми провели два таких заходи. Перший — до Дня Святого Миколая. Ми запросили малечу з дитячого будинку «Отчий дім», який прийняв у себе близько 30 дітей із Маріуполя, на свято «Помічники Святого Миколая». Дітки з нашої недільної школи власноруч виготовили для них подарунки — різноманітні прикрашені мішечки, в які поклали солодкі гостинці. Також діти підготували тематичний концерт про Святого Миколая. А для дитячого будинку передали гуманітарну допомогу, зібрану парафіяльною громадою. На другий день

Різдва вони підготували нам театралізований вертеп з піснями і віршиками.

У Бобриці відбувається активне громадське, духовне і культурне життя, і мене радує те, що воно переплітається.

За своїми церковними обов'язками я є настоятелем цього храму і маю послуг благочинного. Тобто я наглядаю ще за 15-ма храмами Києво-Святошинського району. Я відвідую ці храми, спостерігаю за духовним життям в цих громадах і, на жаль, можу констатувати, що мало таких місць, де релігійна громада інтегрована в життя решти суспільства.

Скоріш за все, це ще пережиток радянських часів, коли релігійна громада була замкнута і обмежувалася лише храмовим простором. Можливо, ці наслідки ще не зовсім подолані, однак і від священиків багато що залежить. Вони мають займатися не лише богослужбовою діяльністю, але й соціальною.

Я радію з того, що у Бобриці такого відособлення немає. У нас чудові відносини і з сільською владою, і з громадою, ми намагаємось допомагати один одному, брати участь у спільних заходах. Можна сказати, що наші відносини — це симфонія.

Тож, коли мене запросили брати участь у Бобрицькому благодійному фонді «Розвиток та благоустрій», долучитися до розробки плану та стратегії розвитку Бобриці, я з радістю погодився. Адже це всіх нас стосується і це всім нам потрібно.

У нас часто повторюють: потрібно будувати громадянське суспільство. Я собі думав — з чого, власне, і хто його повинен будувати. А коли побачив учасників благодійного фонду, то зрозумів, що таке громадянське

суспільство в дії: коли люди, які живуть на певній території, беруть на себе відповідальність за те, що відбувається навколо них. І не чекають, що їх проблеми вирішить хтось інший.

Я переконаний, що якщо ми нічого не будемо робити, не змінюватимемо світ навколо себе, ми так нічого і не досягнемо. Врешті, кожен на своєму місці має робити те, що може, і буде результатом.

Я завжди люблю повторювати: екологія світу починається з екології душі. Якщо людина вважає себе культурною, освіченою, вихованою, але викидає сміття через дорогу від оселі чи з вікна автомобіля, це свідчить про те, що у неї засмічена душа. Якщо у тебе в душі гармонія, ти намагаєшся цю гармонію втілити і навколо себе.

Розмова добігає завершення, і в ці хвилини до церкви заносять свіжий випуск газети Білогородського благочиння «Благовісник». «Ну, в якому ще селі виходять одночасно аж дві газети!», — з посмішкою промовляє отець Ростислав.

НАША ІСТОРІЯ

ХТО ЗАСНУВАВ БОБРИЦЮ

<< СТОР. 1

За Андрусівським перемир'ям від 30 січня 1667 року, укладеним між Річчю Посполитою і Московським царством. До складу останнього ввійшла Лівобережна Україна і невелика частина Правобережної України, а саме трикутник території між Дніпром, Ірпенем та Ступною (Россю) із центром у Києві.

Ділянку кордону по Ірпеню на території Бобриці охороняли козаки Білогородської сотні. Охорона території здійснювалась по трьом форпос-

там. На місці пристані князя Володимира — козаком філоном Потапенком. На місці, де зараз знаходиться садове товариство «Дружба-2», охорону забезпечував козак Куйовда. Третій пост під хутором Стражники біля Щигльової гори у лісі, який слугував також митницею, охороняв козак Іван Ігнатенко.

Через митницю дозволено було проїжджати за перепустками Київської губернської канцелярії. Брала перепустки купці та селяни, які мали намір гнати

дзьоготь у лісах або ж полювати дичину та займатись бджільництвом.

Коштувала перепустка від 10 до 75 копійок. Редут зазвичай охороняли один козак та один-два імперські солдати. Саме ці три козаки й стали засновниками Козацького хутора, потім слободи, а пізніше і села Бобриці.

Ковальчук Микола Андрійович
Завідувач Музею етносу та історії села Бобриця

МУЗЕЙ ЕТНОСУ ТА ІСТОРІЇ СЕЛА БОБРИЦЯ

Музей етносу та історії Бобриці був відкритий у 2010 році. Уся експозиція музею зібрана та організована Ковальчуком Миколою Андрійовичем, який є його завідувачем. Він дослідив історію родів рідного села, розпочинаючи з 1750 року, дякуючи Державним архівам Київської області та Історичному архіву історії України. Саме він створив родове дерево села, всіх його родів, починаючи з перших поселенців-козаків: Потапенків, Ігнатенків та Яковенків (з 1648 року), доби Великого Богдана.

Робота ця продовжується і нині. Експозиція музею налічує 5500 світлин з історії Бобриці, Білогородки, Забір'я, Жорнівки, Будаївки, Луки. Історія цих сіл дуже пов'язана поміж собою, тому дослідники віддають перевагу розглядати її у комплексі.

В експозиції музею близько сотні вишиванок та рушників, предмети побуту, військові реліквії, відомості про тих, хто творив ратну славу рідного краю, розпочинаючи з давніх-давен. Уся експозиція займає 5 кімнат.

**ДОЛУЧАЙТЕСЬ!
МИ В МЕРЕЖІ
FACEBOOK**

WWW.FACEBOOK.COM/BOBRITSA

ІДЕЇ

ПАРКИ СУЧАСНОЇ
СКУЛЬПТУРИ

Парки сучасної скульптури — місця, де творчі люди — художники і скульптори — можуть реалізувати свій творчий потенціал та створити щось особливе. І мова йде не лише про цікаві та оригінальні за формою скульптури, але й про новий вигляд звичних нам речей, як-то: лавки для відпочинку, дитячі майданчики — для польоту уяви немає меж.

У Києві перший такий парк відкрився на території Пейзаж-

ної алеї декілька років тому, і з того часу це місце стало одним з найулюбленіших як для жителів, так і для гостей міста.

У світі такі галереї під відкритим небом створюються не лише в містах, але й у сільській місцевості. Завдяки цьому вони приваблюють туристів та стають відомими навіть за межами своєї країни. Тож, чому б не створити такий парк у селі Бобриця? Все в наших руках!

ПАРК НЕЗВИЧАЙНИХ
СКУЛЬПТУР VALLEY,
АНГЛІЯ

Мало кому було б цікаве невелике село під назвою Чурт в англійському графстві Суррі, адже, в цілому, це таке саме звичайне село, як і всі інші села в Англії. Його відмінність полягає в тому, що у нього є своя родзинка — парк скульптур Valley (в перекладі з англійської — «алея»).

У парку можна побачити абсолютно різноманітні скульптури:

динозаврів, слонів, птахів, людей і навіть інопланетян. Це місце є відкритою галереєю мистецтва. Тут представлені роботи понад 150 майстрів. Якщо вам сподобалася чиясь робота, ви можете її тут же придбати.

Скульптури виконані з різних матеріалів. Хтось використовував камінь, комусь більше до душі дерево, також є роботи з металу та різних підручних матеріалів. Багато хто приїжджає в цей парк просто як у музей погуляти і помилуватися виставленими на показ експонатами.

Село щороку відвідує велика кількість людей. Всіх приваблює те, що парк розташований під відкритим небом, тут приємно прогулятися і подихати свіжим повітрям. Також у межах парку є три невеликі озера. Тут на кожному повороті на вас очікує новий сюрприз.

ТВОРЧІСТЬ

Майбутнє Бобриці очима дітей

Яким ми бачимо Бобрицю через 5, 10, 15 років? Чи не втратили ми сміливість мріяти, як в дитинстві, без жодних меж та застережень?

Діти Бобрицької початкової школи в малюнках описали, яким бачать майбутнє свого села у 2020 році. І вони не стримувались у своїй уяві, хоча бажання дітей виявились досить простими та зрозумілими.

Третьюкласниця Ліза зобразила школу, її однокласник Сашко намалював гарне місто також зі школою, лікарнею та великим магазином. На іншому, найбільшому за розміром малюнку, красується школа верхової їзди. Чи не найсміливіший задум був втілений на малюнку з басейном, кондитерською та кінотеатром.

А чи готові дорослі втілити мрії дітей?

БІБЛІОТЕЧНЕ ЖИТТЯ

КНИЖКОВЕ
ООНОВЛЕННЯ

«Книги — джерело знань» — добре знайома всім істина ще з дитинства. Мабуть, кожна людина починала своє знайомство з печатним словом саме з бібліотеки — спочатку домашньої, потім шкільної.

Книжковий фонд бобрицької сільської бібліотеки налічує близько 6000 примірників — від класичної та історичної літератури до сучасної прози. А нещодавно бібліотека отримала подарунок: член правління Бобрицького благодійного фонду Тамара Сухенко презентувала декілька сот примірників сучасної літератури — для дітей та дорослих.

«Ці книги є лідерами продаж у книжкових магазинах країни та входять до переліку

літератури, обов'язкової для прочитання сучасної людини. Дуже хотілося поділитися з жителями Бобриці найкращими прикладами новітньої української та закордонної літератури й оновити бібліотечний фонд, зробити його більш сучасним. Сподіваюся, книги припадуть до душі відвідувачам бібліотеки», — прокоментувала свій вчинок Тамара Сухенко.

«Зазвичай, найчастішими відвідувачами бібліотеки є діти та люди похилого віку. З поповненням бібліотечного фонду

очікуємо на нових відвідувачів, які, безперечно, оцінять наші оновлені стелі та зможуть обрати літературу до душі», — переконана бібліотекар Надія Петрівна Гаркуша.

Звичайно, з поширенням електронних книг паперові книги на деякий час відійшли на другий план, однак ця тенденція тривала недовго. Адже ніщо не може замінити задоволення від читання паперової книги, перегортання сторінок та відчуття такого особливого запаху типографії.

Заходьте до бібліотеки за новими книжками та враженнями! Бібліотекар Надія Петрівна радо вітатиме вас та допоможе обрати книгу до душі.

Також стараннями Тамари Сухенко у бібліотеці з'явилися принтер та комп'ютер для користування відвідувачами бібліотеки та всіма охочими.

Надалі у кожному номері газети «Наша Бобриця» ми розповідатимемо про цікаві книжки, які можна почитати у сільській бібліотеці.

БЛАГОУСТРІЙ

Екологія життя
стосується кожного

У кожному домі утворюється велика кількість непотрібних матеріалів і виробів, починаючи зі старих газет, порожніх консервних бляшанок, пляшок, харчових відходів, паперу і закінчуючи зношеним одягом, розбитим посудом і побутовою технікою, яка вийшла з ладу.

Глобальна проблема забруднення довкілля стосується кожного. Викидаючи сміття у лісі, люди роблять непоправну шкоду природі. Бобриця оточена лісами, у нас є чудові озера, і саме від нас залежить, якими ми зустрінемо їх влітку. Не варто розраховувати, що хтось прибере за нас.

Закликаємо вас не бути байдужими, викидайте сміття лише у спеціально відведені урни та смітники, сортуйте відходи!

За два місяці настане весна, і ми, жителі Бобриці, вирушимо на генеральне прибирання лісу. А поки розраховуємо на вашу свідомість та відповідальне ставлення до оточуючого середовища.

Нагадуємо, що Бобриця — одне з небагатьох сіл України, де працює комунальне підприємство, яке займається централізованим вивезенням відходів на спеціальні смітники. Наші односельчани трудяться, аби зробити наше село чистим та привітним, насамперед для самих мешканців.

Ви можете укласти договір на прибирання чи придбати спеціальний пакет для сміття, вартість якого становить лише 12 гривень. Всю необхідну інформацію ви маєте змогу отримати у сільраді. Давайте турбуватися про наше довкілля разом!

СПОРТИВНЕ ЖИТТЯ

Готуймося до триатлону!

23 травня 2015 року у селі Бобриці пройдуть змагання з крос-кантрі триатлону на спринтерську дистанцію.

Крос-кантрі триатлон широко практикується в багатьох країнах і спрямований, в основному, на любителів і тих, хто тільки починає нелегкий спортивний шлях триатлета і бажає випробувати свої сили на витривалість і міцність.

Дистанція:

- Крос-кантрі:
- плавальний етап — 1000 м;
- велосипедний етап — 20 км;
- біговий етап — 6 км.

До участі запрошуються всі бажаючі віком від 18 років.

Ініціатором проведення Cross-country Triathlon Cup є Андрій Оністрат — член правління Бобрицького благодійного фонду. Андрій є віце-президентом федерації триатлону України, займається спортом і пропагує активний спосіб життя. Деталі та умови участі за посиланням: <http://triathlon-cup.com/>

